

Arrest

nr. 211 808 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 december 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 27 december 2017 asiel aan. Op 15 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, N. F. (...), bent geboren in de stad Kabul. U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. Toen u drie of vier maanden oud was, verhuisde u met uw familie naar Iran, vermoedelijk omwille van de burgeroorlog of de aanwezigheid van de Russen. U woonde zeventien jaar lang in Teheran en bent ongehuwd.

Afghanen werden slecht behandeld in Teheran en uzelf werd op school gepest. Bovendien kwam Karzai aan de macht in Afghanistan. Omwille van deze redenen besloot uw familie terug te keren naar Kabul, waar u de daaropvolgende tien jaar zou wonen. U studeerde anderhalf jaar Information Technology (IT) aan het Hamra Instituut, en volgde ook een Managementopleiding en Engelse taalcursussen.

Vanaf het jaar 2005 werkte u als mediaverantwoordelijke bij het Ministerie voor Volksgezondheid (Ministry of Public Health). Dit hield in dat u verantwoordelijk was voor de website en Facebookpagina. Verder diende u alle klachten die geuit werden over gezondheidszorg in de media te rapporteren aan uw overste. U diende ook de conferentiezaal te boeken indien nodig. Verder voerde u ook brieven of voorstellen van de minister in de computer in. Tijdens deze werkzaamheden diende u af en toe naar het Ministerie van Telecommunicatie en Justitie te gaan. Bij het Ministerie van Justitie werden namelijk de tijdschriften gedrukt waarin de grondwet van Afghanistan geschreven stond en u diende deze op te halen. Sommige mensen bij het Ministerie van Volksgezondheid waren daarnaast ook betrokken bij projecten, maar dit was bij u niet het geval. Af en toe ging u wel computerproblemen oplossen voor het project van Health Strengthening System (HSS).

In november 2014 vond een aanslag plaats op het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

In januari 2015 werd het Ministerie van Volksgezondheid bedreigd door de taliban, waarna een Security Strategy Plan werd uitgedokterd. U diende dit plan in de computer in te voeren. In het plan was ook een geheim luik waarin vermeld stond op welke manier belangrijke personen het Ministerie konden verlaten als er een aanval plaatsvond. Een collega van u vond het geen goed idee hieraan mee te werken aangezien u zou kunnen gezien worden als informant van de taliban indien er een aanval op het Ministerie zou plaatsvinden.

In maart 2015 kwamen twee verdachte mensen binnen in het Ministerie van Volksgezondheid. Ze gaven zich uit voor studenten en vroegen de plattgrond op van het Ministerie. Dit werd toen niet gegeven.

In augustus 2015 hoorde u dat het bestand met vingerafdrukken van het Ministerie van Volksgezondheid werd gehackt door de taliban. Hierdoor wist de taliban wie binnen het Ministerie werkte. Sindsdien werden meer dreigementen geuit en er werden meer veiligheidsagenten opgesteld.

Op een bepaalde dag was u op het werk toen een collega u opbelde om te zeggen dat het er onveilig was. Die dag sprak u ook met uw vader over het feit dat u eerder meegewerkt had aan het Veiligheidsplan en dat u ingeval een nieuwe aanslag kon gezien worden als de persoon die informatie had prijs gegeven aan de taliban. Immers, bij de aanslag in november 2014 tegen het Ministerie van Binnenlandse Zaken was later gebleken dat een werknemer van het Ministerie zelf betrokken was.

In januari 2016 zette u uw werkzaamheden in het Ministerie stop.

Op 24 djedi 1394 (14 januari 2016 in de Gregoriaanse kalender) vertrok u samen met uw hele familie en zus R. (...) uit Afghanistan. Uw zus kreeg in Hongarije de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 1 juni 2017. Na aankomst in België, diende u een verzoek in tot internationale bescherming op 27 december 2017. Ook uw zus verklaarde zich op die dag vluchteling in België, maar baseert zich niet op uw asielmotieven.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban, aangezien u op de hoogte bent van het Veiligheidsplan van het Ministerie van Volksgezondheid. Bovendien vreest u de overheid aangezien u bij een toekomstige aanval van de taliban op het Ministerie als informant van de taliban zou kunnen worden aanzien die informatie van het veiligheidsplan doorgaf.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw rijbewijs neer, uw werkkaart van het Ministerie van Volksgezondheid en uw bankkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dient vooreerst benadrukt te worden dat u duidelijk aangeeft dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15), noch haalt u concrete indicaties aan die er op zouden wijzen dat u vervolgd zou worden. De vrees die u naar voren schuift is dus louter hypothetisch.

Verder tonen volgende vaststellingen aan dat uw geopperde vrees erg dient gerelativeerd te worden.

Immers, u stelt dat de gegevens van het Ministerie van Volksgezondheid gehackt werden in augustus 2015 (CGVS, p. 16). In januari 2016 stopte u met werken voor het Ministerie (CGVS, p. 4). In al deze maanden heeft u geen problemen gekend. Gevraagd of u eventueel andere mensen kent die door deze hacking problemen hebben gekregen door de taliban zegt u dit niet te weten. U voegt eraan toe dat niemand problemen kreeg zolang u daar werkte (CGVS, p. 16). Deze vaststelling relativeert uw vrees in ernstige mate, net als de vaststelling dat ook Kolonel H. (...), die meewerkte aan het Veiligheidsplan (CGVS, p. 17), klaarblijkelijk geen problemen kende. Dat u overigens na de hacking nog enkele maanden verder bleef werken in dezelfde job, terwijl u op dat moment omwille van uw kennis van het Veiligheidsplan schrik had voor de taliban, wijst er eerder op dat ook u op dat moment het risico laag inschatte.

Verder is het opvallend dat u zegt niet te weten of Kolonel H. (...) op dit moment nog in Afghanistan is (CGVS, p. 17). Immers, aangezien jullie als enige aan het Veiligheidsplan werkten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zijn situatie toch verder zou opvolgen, ook nadat u het land bent ontvlucht. In casu deed u dit duidelijk niet. Dat u daarbij ook letterlijk aangeeft dat u ook niet wil weten waar hij is omdat hij tot het verleden behoort (CGVS, p. 17), weerspiegelt een gebrek aan interesse in jullie problematiek. Ook dit gegeven strookt allerminst met de door u geopperde vrees.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat het Ministerie van Volksgezondheid, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, door de taliban niet meteen als doelwit wordt beschouwd. Indien er een werknemer van een Ministerie werd gevisieerd, was dit doorgaans vooral te wijten aan bepaalde omstandigheden, bijvoorbeeld wanneer zij zich persoonlijk als tegenstander van de taliban opstellen, of wanneer persoonlijk vijandschap een rol speelt (zie administratief dossier), aldus de beschikbare informatie. Ook uit deze informatie kan in uw hoofde geen vrees voor vervolging worden afgeleid.

Wat betreft het feit dat u aangeeft dat u als Tadzjiek gediscrimineerd werd door de directeur van HSS (CGVS, p. 19), dient nog opgemerkt dat dit een blote bewering betreft. U brengt geen concrete elementen naar voren waaruit effectief blijkt dat u niet bij hen kon beginnen werken louter omwille van uw afkomst. Bovendien dient onderstreept dat u stelt dat HSS u blijkbaar wél om hulp vroeg om computerproblemen op te lossen (CGVS, p. 19), hetgeen weergeeft dat ze uw kunde wel degelijk erkenden, ondanks uw afkomst.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw rijbewijs ondersteunt uw identiteit, dewelke niet onmiddellijk wordt betwist. Voorts tonen uw werkkaart van het Ministerie van Volksgezondheid, alsook uw bankkaart, aan dat u tewerkgesteld was bij het Ministerie. Dit wordt echter niet onmiddellijk betwist door het CGVS in deze beslissing. In verband met de documenten die u voorlegt, dient verder te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties,

diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker vangt het middel aan met het citeren van de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielerelaas en betoogt dat hij deze niet kan aanvaarden.

Hij licht dit als volgt toe:

"Verzoeker betwist de gemaakte beoordeling inzake zijn al dan niet gegronde vrees voor vervolging.

Hij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat de bestreden beslissing zijn identiteit en herkomst niet in twijfel trekt;

dat zij bovendien ook zijn verklaringen niet in twijfel trekt; inzonderheid het gegeven dat hij al lang werkte bij het Ministerie en dit ook graag deed; dat het Ministerie van Volksgezondheid sinds januari 2015 bedreigd werd door de Taliban, dat er dan een speciaal veiligheidsplan kwam waaromtrent verzoeker op de hoogte was; dat vervolgens de gegevens van het Ministerie in augustus 2015 gehackt werden en de dreigementen en geruchten omtrent een aanslag veelvuldiger werden; dat er meer bewaking kwam...; ook over het feit dat er verdachte personen langs zijn gekomen in maart 2015 worden geen opmerkingen gemaakt, noch over het feit dat hij op een dag

gebeld werd om niet naar het werk te gaan omwille van een dreigende aanslag (-en toen de druk niet meer aankon, -dit betreft een subjectief element)

zodat al deze feiten en gebeurtenissen niet ter discussie staan.

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vervolging vreest.

Verzoeker was vooral bang dat hij ingeval van een aanslag met de vinger zou gewezen worden omdat hij op de hoogte was van het Veiligheidsplan- en het reeds eerder is vastgesteld dat de Taliban vaker opereren met hulp van personeel of personen die werken in het "doelwit"; anderzijds waren alle vingerafdrukken gehackt.

De optie om elders te gaan werken zou ook op zich verdacht lijken en geen oplossing zijn ingeval van een aanslag, temeer daar verzoeker alsmaar meer leed onder toenemende stress omwille van de ontstane situatie; de druppel die de emmer deed overlopen was zo een dag waarop iedereen een aanslag verwachtte en verzoeker niet naar het werk kon; daarop besprak hij de situatie met zijn vader en besloten zij het land te verlaten; verzoeker meent dat ook zijn ouders onder druk zouden kunnen gezet worden, zodat zij ervoor kozen om allemaal samen te vertrekken- bovendien is er ook nog een zus van verzoeker die op dat ogenblik het land verliet, maar wel om eigen motieven; dit speelde echter wel ook een rol voor de ouders.

De context van onveiligheid/aanslagen in Kabul en de belangrijkste doelwitten is algemeen bekend bij de asielinstanties.

De discussie beperkt zich aldus enkel en alleen inzake de beoordeling of de voorgebrachte feitelijke elementen, in de gegeven context, in hoofde van verzoeker al dan niet een gegronde vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen- en aldus een internationale bescherming.

Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing, -die voorhoudt dat dit niet het geval is-, moet men ook vaststellen dat deze motivering bijzonder summier en subjectief is.

Aldus wordt er hoofdzakelijk gewezen op het feit dat verzoeker nog enkele maanden aan het werk bleef, nadat de gegevens van het Ministerie gehackt werden in augustus 2015, én hij noch anderen althans in die periode en bij zijn weten, problemen kenden.

Verzoeker heeft enerzijds zelf uitgelegd dat hij aanvankelijk niet heel bang was en dat hij erg van zijn werk hield, zodat hij niet onmiddellijk met dit werk stopte, laat staan de beslissing nam om het land te verlaten; anderzijds stelde hij ook dat de bedreigingen toenamen, dat hij geleidelijk aan meer en meer overwoog hoe zijn deelname aan het Veiligheidsplan hem in problemen zou kunnen brengen en hoe hij geleidelijk aan meer en meer onder die stress begon te leiden.

Het besluit dat het gedrag van verzoeker aldus niet conform was aan een gegronde vrees en dat verzoeker aldus in de periode van augustus 2015 tot december 2015 "het risico laag inschatte" is dan ook niet erg pertinent aangezien verzoeker zelf in zijn verklaringen gewezen heeft op een evolutie van zijn vrees, die samenging met een gestage toename van zijn stress. Hij kon dus heel goed op een bepaald moment, zelfs enkele maanden later en nav een concreet incident, na bespreking met zijn vader, de beslissing genomen hebben dat het niet langer houdbaar/werkbaar was om te blijven (functioneren).

Dat verzoeker de situatie van kolonel H. (...) niet opvolgde- die trouwens een heel andere functie had en tot het Veiligheidsdepartement behoorde, is geen bewijs om aan te tonen dat verzoeker zelf geen risico loopt, laat staan een gegronde vrees koesterde/koestert. Zoals aangegeven is er zoveel gebeurt sinds het vertrek uit Kabul dat verzoeker zich redelijkerwijze kon besluiten dat dit tot het verleden behoorde. Bovendien kan men zijn positie moeilijk vergelijken met die van een Kolonel, zodat ook de eis om diens situatie op te volgen, weinig pertinent is.

Dat de informatie van het CGVS aangeeft dat het Ministerie van Volksgezondheid niet "meteen" als een doelwit wordt beschouwd, kan evenmin volstaan om de individuele gemotiveerde vrees die verzoeker heeft uiteengezet zomaar terzijde te schuiven. Anderzijds is ook de informatie omtrent "doelwitten" vaak onduidelijk daar veel doelwitten gemaskeerde doelwitten zijn, dit betekent het ogenschijnlijke doelwit is slechts een dekmantel om een ander target te treffen; deze zaken zijn hoe dan ook te complex om ze

zomaar af te doen als onbelangrijk; ook is het zo dat de Taliban vaak niet "meteen" toeslaan maar zeer lange voorbereidingen treffen en hun "tijd afwachten" om goed te kunnen toeslaan.

Het feit is dat er te weinig aandacht wordt geschonken aan twee niettemin wezenlijke elementen :

ten eerste het subjectieve onderdeel van de vrees : de bestreden beslissing verwijst niet naar het feit dat verzoeker met toenemende stress kampte, die het hem uiteindelijk quasi onmogelijk maakte om nog te functioneren. Daarbij komt dat deze stress erg begrijpelijk is en logisch gemotiveerd werd ogv verzoekers verklaringen. Uiteraard dient de bestreden beslissing dit subjectief persoonlijk gegeven te betrekken in de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een gegronde vrees, aangezien elke objectieve situatie wel een subjectieve reactie heeft, afhankelijk van de individuele asielzoeker/persoon. Deze beoordeling overstijgt het kader van een "risico-inschatting", waartoe de bestreden beslissing zich schijnt te beperken.

Ten tweede dient het onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees per definitie hypothetisch te zijn, - en is de motivering van de weigering "dat de vrees louter hypothetisch is" derhalve niet afdoende. Integendeel is het feit dat er reeds vervolging heeft plaatsgevonden louter een weerlegbaar vermoeden voor het feit dat dit ook in de toekomst zou kunnen optreden. In casu toont verzoeker echter aan hoe hij in de toekomst vervolgt zou kunnen worden en waarom hij daardoor zodanig door stress en vrees gevelde werd dat hij besloot het land te verlaten.

Tenslotte minimaliseert de bestreden beslissing de etniciteit van verzoeker, die Tadjiek is. Verzoeker heeft zijn land niet verlaten omwille van zijn etnische afkomst en de problemen inzake discriminatie (werk/promotie, maatschappij enz) die daarmee gepaard gingen maar ingeval van problemen, die hij aannemelijk probeert te maken, kan deze etniciteit een bijkomende factor zijn die zijn vrees kan ondersteunen.

De bestreden beslissing ziet het niet op die manier en beperkt zich alweer tot een beoordeling van de concrete elementen ivm discriminatie uit het verleden, die verzoeker zelf heeft aangegeven."

Vervolgens citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming en laat hij het volgende gelden:

"Verzoeker behoudt zich het recht voor om de situatie te evalueren op het ogenblik van de zitting die zal vastgesteld worden, aangezien de toestand snel evolueert en ook het beleid regelmatig wijzigt. Hoe dan ook, is hij van mening dat het aantal burgerslachtoffers wel degelijk toeneemt, temeer daar er een slechte rapportering gebeurt; hij merkte dit zelf op in zijn verklaringen, aangezien het Ministerie immers verantwoordelijk was voor het oplistten slachtoffers en dit vaak niet correct gebeurt...(p. 19 CGVS).

Anderzijds, blijkt uit de hierboven aangevoerde analyse dat verzoeker, als overheidsmedewerker wel degelijk een risicoprofiel uitmaakt; bovendien kon hij een individueel asielrelaas aanvoeren met concrete elementen die erop wijzen dat hij wel degelijk zou kunnen gevisieerd worden- en dat deze angst het hem onmogelijk maakte om nog langer te functioneren.

Verzoeker heeft blijk gegeven van een actieve medewerking en tracht zoveel mogelijk transparantie te bieden;

De bestreden beslissing heeft manifest een beoordelingsfout gemaakt en heeft niet alle elementen grondig en volledig onderzocht."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 20 september 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omdat hij op de hoogte is van een veiligheidsplan van het Ministerie van Volksgezondheid. Hij verklaarde tevens de overheid te vrezen omdat hij bij een toekomstige aanval van de taliban op het Ministerie zou kunnen worden aanzien als informant van de taliban die informatie van het veiligheidsplan doorgaf.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij duidelijk aangaf dat hij nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban en tevens geen concrete indicaties aanhaalde die erop zouden wijzen dat hij vervolgd zou worden, omdat (ii) zijn geopperde vrees erg gerelativeerd dient te worden, nu hij in de maanden tussen de hacking van de gegevens van het Ministerie van Volksgezondheid en zijn ontslag aldaar geen problemen gekend heeft en niet weet of er andere mensen zijn die door deze hacking problemen hebben gekregen door de taliban, nu hij geen interesse heeft in zijn problematiek en nu volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, het Ministerie van Volksgezondheid door de taliban niet meteen als een doelwit wordt beschouwd, omdat (iii) zijn verklaring dat hij als Tadzjik gediscrimineerd werd door de directeur van HSS een blote bewering betreft, en omdat (iv) de door hem neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, zijn bankkaart en zijn werkkaart van het Ministerie van Volksgezondheid, deze appreciatie niet kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker op het CGVS zelf duidelijk aangaf dat hij nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 15) en geen concrete indicaties aanhaalde die erop zouden wijzen dat hij vervolgd zou worden. In het verzoekschrift haalt verzoeker zelf aan dat hij vooral bang was dat hij *“ingeval van een aanslag”* met de vinger zou worden gewezen omdat hij op de hoogte was van het – gehackte – veiligheidsplan en reeds eerder is vastgesteld dat de taliban vaker opereren met hulp van personeel of personen die werken in het *“doelwit”*. Hiermee bevestigt hij in wezen de stelling van de commissaris-generaal dat de vrees die hij naar voren schuift louter hypothetisch is. Verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit blijkt dat er inmiddels een dergelijke aanslag door de taliban is gepleegd op het Ministerie van Volksgezondheid. Evenmin brengt hij concrete gegevens bij waaruit zou blijken dat een dergelijke aanslag zou worden beraamd. De hacking waarvan verzoeker melding maakt, dateert nochtans van augustus 2015. Aldus slaagt verzoeker er niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het onderzoek naar de vrees voor vervolging bij een terugkeer naar het land van herkomst per definitie hypothetisch is, wijst de Raad erop dat deze vrees desalniettemin geobjectiveerd moet kunnen worden, wat *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval is.

Daarbij komt dat een aantal vaststellingen uit de bestreden beslissing de door verzoeker geopperde vrees danig relativeren.

Zo stelde verzoeker dat de gegevens van het Ministerie van Volksgezondheid gehackt werden in augustus 2015 (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 16) en dat hij in januari 2016 stopte met werken voor het Ministerie (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 4), doch heeft hij in de maanden tussen de hacking en zijn ontslag geen problemen gekend en wist hij ook niet van andere mensen die door de hacking problemen hebben gekregen met de taliban. Meer nog, hij verklaarde dat in de periode dat hij daar werkte niemand problemen kreeg, zelfs niet de kolonel die met hem aan het veiligheidsplan meewerkte (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 16 en 17). Deze vaststelling, die door verzoeker niet wordt betwist, relativeert de ernst van zijn vrees in ernstige mate. Bovendien is de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker na de hacking nog enkele maanden verder bleef werken in dezelfde job, terwijl hij op dat moment omwille van zijn kennis van het veiligheidsplan schrik had voor de taliban, wel degelijk pertinent. Dit wijst er immers op dat verzoeker zelf op dat moment het risico dat hij liep laag inschatte. Dat verzoeker zijn werk graag deed en pas later meer en meer begon te leiden aan stress, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker tracht dit te verklaren door te wijzen op bedreigingen die toenamen, doch slaagt er niet in deze bedreigingen aannemelijk te maken. De loutere omstandigheid dat een collega hem op het werk had opgebeld om te zeggen dat het er onveilig was, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, noch zijn collega's problemen hebben gekend in de periode dat verzoeker werkte voor het Ministerie van Volksgezondheid.

Een tweede vaststelling die de door verzoeker geopperde vrees relativeert, is zijn verklaring dat hij geen idee heeft of de kolonel die met hem meewerkte aan het veiligheidsplan nog in Afghanistan is (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 17). Aangezien verzoeker en deze kolonel de enigen waren die aan het veiligheidsplan werkten, kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij ook de situatie van deze kolonel verder zou opvolgen, ook nadat hij het land is ontvlucht. Door dit niet te doen en zelfs letterlijk aan te geven dat hij niet wil weten waar de kolonel is en dat het zijn verleden is (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, p. 17), geeft verzoeker weinig blijk van interesse in zijn eigen problematiek, wat twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Dat verzoeker een andere positie had dan de kolonel doet hieraan geen afbreuk. Beiden hadden immers meegewerkt aan een veiligheidsplan dat door de taliban gehackt werd. Voorts wordt er op gewezen dat het niet aan de commissaris-generaal – en de Raad – toekomt om aan te tonen dat verzoeker geen risico loopt, doch dat het aan verzoeker is om zijn gegronde vrees voor vervolging op basis van bewijskrachtige stukken en geloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken.

Ten derde blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat het Ministerie van Volksgezondheid in Afghanistan door de taliban niet meteen als doelwit wordt beschouwd (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict*" van december 2017, p. 31-33). Volgens deze informatie was het doorgaans te wijten aan bepaalde omstandigheden dat een werknemer van een Ministerie werd gevisieerd, bijvoorbeeld wanneer hij zich persoonlijk als tegenstander van de taliban opstelde. Ook uit deze informatie kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Waar verzoeker betoogt dat de informatie omtrent "*doelwitten*" vaak onduidelijk is daar veel doelwitten gemaskeerde doelwitten zijn en sommige ogenschijnlijke doelwitten slechts een dekmantel zijn om een ander target te treffen, en dat de taliban vaak lange voorbereidingen treffen alvorens toe te slaan, beperkt hij zich tot het plegen van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het Ministerie van Volksgezondheid een – al dan niet gemaskeerd – doelwit zou zijn van de taliban en dat de informatie van het CGVS aldus foutief zou zijn of dat de commissaris-generaal er de verkeerde gevolgen uit getrokken heeft.

Deze vaststellingen relativeren de door verzoeker geopperde vrees voor vervolging door de taliban of door de overheid dermate dat deze niet als ernstig kan worden beschouwd.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij als Tadzjiek gediscrimineerd werd door de directeur van HSS, wordt in de bestreden beslissing ten slotte terecht opgemerkt dat dit een blote bewering betreft en dat verzoeker geen concrete elementen naar voren brengt waaruit effectief blijkt dat hij daar louter omwille van zijn afkomst niet kon beginnen werken. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat HSS hem ondanks zijn afkomst wel degelijk erkende. Verzoeker stelde immers dat HSS hem om hulp vroeg om computerproblemen op te lossen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van

16 april 2018, p. 19). Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar zijn etniciteit om zijn vrees bijkomend te ondersteunen.

Aldus heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging door de taliban of door de overheid.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“Uw rijbewijs ondersteunt uw identiteit, dewelke niet onmiddellijk wordt betwist. Voorts tonen uw werkkaart van het Ministerie van Volksgezondheid, alsook uw bankkaart, aan dat u tewerkgesteld was bij het Ministerie. Dit wordt echter niet onmiddellijk betwist door het CGVS in deze beslissing. In verband met de documenten die u voorlegt, dient verder te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 20 september 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Waar verzoeker er op wijst dat het aantal burgerslachtoffers wel degelijk toeneemt, wordt erop gewezen dat dit ook in de bestreden beslissing erkend wordt. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt aangehaald dat er nog steeds regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat er in de hoofdstad Kabul, niettegenstaande er zich met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verzoeker toont niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en deze bijgebracht bij aanvullende nota niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij als overheidsmedewerker een risicoprofiel heeft, doch hierboven werd reeds gemotiveerd dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Ministerie van Volksgezondheid door de taliban niet meteen als doelwit wordt beschouwd en dat indien er een werknemer van een Ministerie werd gevisieerd, dit doorgaans vooral te wijten was aan bepaalde omstandigheden, bijvoorbeeld wanneer men zich persoonlijk als tegenstander van de taliban opstelt of wanneer persoonlijk vijandschap een rol speelt, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Aldus wordt een manifeste beoordelingsfout niet aangetoond.

2.3.7. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN